

Derya Edis

ve resimleyen
N. Melis Eraydın

Bal Kız

Züliş Bize Gelince

genc
tuti

O gün Bal Kız, kardeři Bahar ve kuzenleri Zliř
Çok heyecanlı bir yolculuğa çıkmışlardı.
Zliř aslında ikisinden de büyüktü ama vücudu küçüktü.
İki kardeşin ablası gibiydi Zliř.
Kardeřten te akıl hocaları, oyun kurucuları, neşe kaynaklarıydı.

Zliř kısa boyluluk hastasıydı.
Ama yanında olsanız şaşardınız kim kısa, kim uzun...
Öyle kocaman ve güzel bir kalbi vardı ki
boyu herkesten uzundu sanki.
Öyle güzeldi ki hep zenirdi Bal Kız ve Bahar, Zliř'in güzellięine.

O gün çıktıkları yolculuk,
ormanın derinliklerine doğruydu ve üç kafadarın çok cesur olması gerekiyordu.
Ormanda bata çıka yürümek zor olsa da  el ele verince kolaylaşıyordu her şey.

Bal Kız "Az kaldı, dayanın," dedi.

Ne de olsa çıktıkları bu zorlu macera, Bahar ve Zliř'in minik ayakları için
pek uygun değildi. Ama Bahar, ablasının yaptığı her şeyi yapmak isterdi.
Zliř içinse zor diye bir şey yoktu. O çok gayretli bir çocuktu.

Yürümeye çalışırken sık dalların arasından,
birden başlarının üzerinden,
ağaçtan ağaca hızla zıpladı bir şey.

Kızlar şaşırdı bu da ney?

Bal Kız bağırdı: "Bahar, Züliş koşuuun!"

Bahar'ın küçücük yüreği güm güm atıyordu. Ablasının ardından koşmaya başladı.

Züliş de Bahar'ın arkasındaydı.

Üç kız sık ağaçların, çalılarının arasından hızla geçerken duydukları hışırtılar, o gizemli hayvanın hâlâ peşlerinde olduğunu gösteriyordu.

Koştular, koştular, az gittiler, uz gittiler, orman bitti!

Önlerinde uçsuz bucaksız bir deniz belirdi. Denizin üzerinde pek çok kayık duruyordu.
Üç cesur kardeş atladılar bir kayığa.
Gitmelilerdi karşıda görünen şu gizemli adaya.

Çektiler kürekleri güçleri yettiğince.
Belki de bir sürü deniz kabuğuyla dönerlerdi eve, bu macera bittiğinde.

O da ne!
Birden ıslanmaya başladılar. Kayıkları su alıyor, üçünün de yüzmesi gerekiyordu.

Bata çıka yüzerken gerçekten çok cesur davrandılar.
Dahası, bir yunus sürüsüyle de dost oldular.

Tam karřıdaki adaya ayak basacakken anneannelerinin sesiyle irkildiler.

- *Bal Kız, Bahaaar! Züliiř! Yemek vakti, eve gelin!*

Anneanneleri seslenen kızlar, kořarak eve yöneldiler.

Oyun bitene kadar ne kadar ıslandıklarını fark etmemişlerdi.

Anneanne kapıda bastı feryadı:

- *Bu ne hal kızlaaar!*

Yine mi süs havuzunda oynadınız?

Yakında yüzgeçleriniz çıkacak balıklar gibi.

Bu havada suyla oynamayın demedim mi?

Kızlar biraz mahçup ama oynadıkları oyundan memnun.

Kıkırdadılar, sonra da banyoya koştular.

Temizlenip paklandıktan sonra

Zülüşi eğlenceler devam etti tabii ki.

Oyun ve eğlence bitmiyordu Zülüş gelince.

Anneannenin sandığında buldukları birbirinden güzel kumaşlarla prenses elbisesi yaptılar mesela. Sonra pazarcılık oynadılar anneannenin bir şeyler almak için sarkittiğı sepetle.

Mutfakta ne kadar sebze, meyve varsa odaya taşımışlardı. E tabii anneanne manzarayı görünce bundan pek hoşlanmamıştı...

Şu Züliš ne tatlı, ne akıllı bir çocuktü! O gelince Bal Kız ve Bahar hiç sıkılmıyordu.
Ne zaman uyku vakti geldi, anlamadılar.

Tam dişlerini fırçalamış, pijamalarını giyecekken içeriden dedelerinin sesini işittiler.
Radyonun sesini sonuna kadar açmış, bir şarkıya eşlik ediyordu.

Üst kattan aneanne, "*Akşam akşam kıs şunun sesini!*" diye bağıriyordu.

Züliš'in gözleri parıldadı gece karanlığında.
"*Bu fırsat kaçırılmaz! Haydi kızlar, eğlence başlıyor!*" diye fırladı.

Dede padişah, aneanne sultan olacaktı bu oyunda.
Ne zaman başlayacağı belli olmayan oyunun en önemli gereçlerini ise Bal Kız'ın
yatağının altına saklamışlardı. Bunlar padişahı selamlamak için koca bir kepçe
ve zarif bir baston görevi görmesi için de bir merdaneydi.
Merdaneye kepçeyi kaptıkları gibi soluğu dedelerinin yanında aldılar.

Bal Kız

Züliş Bize Gelince

Bal Kız ve Bahar için Kaf Dağı'nın ardından gelmiş bir hediyeydi sanki kuzenleri Züliş...
İki kardeşin akıl hocası, oyun kurucusu, neşe kaynağıydı.
Züliş kısa boyluluk hastasıydı.

Ama yanında olsanız şaşardınız kim kısa, kim uzun...
Çünkü öyle kocaman ve iyi bir kalbi vardı ki boyu herkesten uzundu sanki.
Öyle güzeldi ki Bal Kız ve Bahar hep özenirdi Züliş'e.

Cemâlnur Sargut'un, kuzeni Züliş ile geçen çocukluk anısını okuyan herkes, gerçek güzelliğin ve mutluluğun ne olduğunu yeniden keşfedecek...

genc
tuti

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkındaki yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrasının "e" bendi çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

